

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD.

No. 5.

August 1. 1892.

A pedagogical literary and social Monthly.

50 Cents pr. annum.

Vol. II.

Maalet.

(Af Andreas Veiter.)

I det lille Hjem var Fryd til Huse;
Der var Glædens Jubel i hvert Hjerter,
Thi et Barn var nyelig sødt til Verden.
Intet nærked Gutten til det hele,
Magted ei at kjende deres Glæde,
Saa ei Smilet paa sin Faders Ansigt,
Ei det sømme Blik fra Moderøiet,
Laa kun svag og hjælpeløs i Svøbet,
Rentende paa Livets Muligheder.

Om og hærilig sad den unge Moder
Bed den lille, som i Buggen slumred;
Og hun tænkte paa den Wei i Livet,
Som det var bestemt for ham at vandre,
Men som end var skjult for hendes Dine.
Og det arme Moderhertes Duster
Færmed sig til Billeder, der fremsteg
Ud af Haabets Dyb og lyfte hærilig.

Trengen dield røst de sunde Bryster,
Voged op og blev saa stor og valker
Og begyndte efterhaands at skimte,
Hvad der rørte sig om ham i Livet.
Tro'de først, at Moders bløde Arme
Var de eneste af Livets Gøder,
Som var værd at leve for og elske.
Sprang saa ned fra Moders Skjød paa Gulvet
Og løb ud blandt Eghens andre Gutter,
Gik til Skolen ligesom de andre,
Voged dog ei fra sin Moders Favntag,
Leved end i Hjemmets stille Verden.

Men af Auelser og lyse Drømme
Om det Liv, som rørte sig der ude
I den store, rige, skjønne Verden,
Blev lidt efter lidt hans Sjæl betagen;
Og en Dag han som en voksen Ungling
Alvorsfuld kom atter til sin Moder:
„Sig, hvad skal jeg nu? hvad bør min Stræben,
Hvad mit Fremtidsmaal i Livet være?“

Og hans Moder svared: „Du skal lære,
Kundskab maa du samle, at dit Liv kan
Blive nyttigt for dig selv og andre!“

Snart han naaede dette Maal, var agtet
Af enhver for sine Kundskabsfakte,
Hvorned ærlig han i Livet virked,
Og som skaffed ham en hædret Stilling
Som en brav og nyttig Landets Forger.
Mættet blev dog ei hans Hjertes Attraa,
Og han talte atter til sin Moder,
Spurgte hende, om da det var Maalet.
Og hun svared: „Kjære Søn, mit Hjerter
Har sig glædet ved at se, hvor seirrigt
Du har kjempet og dig brudt en Bane.
Thi at komme heldigt frem i Verden
Dertil hører mandigt Mod og Styrke,
Først og fremmest dog en ærlig Villie.
Nyd i Fred nu Lynnen for din Møie,
Søg dig op en from og kærkelig Hustru,
Som et eget Hjem dig kan berede.
Da først ret du skatter Livets Lykke,
Og i Hjemmets Fred du finder Hvile,
Finder Styrke til fornyet Stræben;
Thi jaalønge du i Livet færdes,
Maa du virke tro af al din Evne,
Tage Del i Livets Sorg og Glæde.“

Og sin Moders gode Raad han fulgte,
Fik en Hustru god, en Himlens Gave,
Hjemmets Liv og Mandens gode Engel.
Levede et Liv, saa rigt paa Lykke,
Saa en Eerneslot omkring sig færdes
Og gaa frem, som han, med Held i Livet,
Mens hans Ryg blev krum, og Haaret graaned.

Stillet blev dog ei hans Hjertes Længsel,
Ofte tvivlende sig selv han spurgte,
Om da nu han havde naaet Maalet.
Saa kom Aldrens Svaghed. Træt og mødig,
Færdig med sin Gjerning her i Livet,
Sikker paa et varigt Eftermæle,
Blev han tvungen ned paa Sygeleiet.

Bed hans Veie sad den gamle Moder,
Saa med Diet taarefyldt paa Sønnen,
Hendes Alders Trøst og hendes Stolthed.

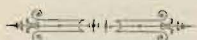
Med et Blik, saa fuldt af Tvivl og Smerte,
Med et Blik, saa fuldt af Gru for Døden,
Spurgte Sønnen: „Moder, sig mig Moder,
Om jeg nu min Stræbens Maal har naaet?
Livets Sorg og Glæde har jeg prøvet,
Rigdom vandt jeg mig, al Livets Lykke,
Og et Navn, som nævnes kan med Ære;
Men — var det mit Maal, hvad heller findes
Der endnu et Maal, som jeg kan opnaa?“
Sagde da med Graad den gamle Moder:
„Maalet, Søn, det sidste og det bedste,
Det fan du ei opnaa her paa Jorden,
Thi det findes kun i Evigheden,
Hvor, som vist jeg haaber, vi skal mødes!“

Mat da faldt den Syge hen, og Jammer
Baned Bei sig fra hans blege Læber:
„Moder, o, hvi siger du mig dette
Nu, først nu, da Livet er til Ende?
Dette Maal jo skulde gjennem Livet
Lave lyst for mig i al min Stræben,
Thi paa Livets Bei jeg skulde naa det.
Spildt er nu det hele; hvad jeg virked,
Ikke var en Stræben mod det Tomme.
Aldrig jeg mod dette Maal har sigtet,
Leved ei mit Liv for Evigheden.
Derfor maa jeg slutte det her nede,
Magter ei at naa ud over Tiden!“

Talt, da taug hans matte, blege Læbe,
Kun et Suf med Stønnen frem sig trængte;
Men et Blik saa fuldt af Kval han sæstede
Paa sin Moder, da han sank i Døden.

Kystet i sit Jnderste, den Gamle
For, af Gru og Rædsel helt betagen,
Fra sit Sæde op og sfreg i Smerte,
Bred sig som en Dem i navnløs Jammer
— Til en kjærlig Kyst ved hendes Side
Endelig fik hende vakt af Drømmen.

Thi det var en Drøm. Hun sad ved Buggen,
Hvori Barnet laa og slumred rolig,
Men ved hendes Skrig af Sønnen rækket
Brat slog op de Dine blaa og milde.

Konfirmationens Historie og Betydning.

(Efter Seminariebestyrer N. Aars)

(Slutning.)

Konfirmationen danner ligesom et Bindeled mellem Daaben og Nadveren. Den har baade en fremad- og tilbagegaaende Betydning. Konfirmation er et latinsk Ord og betyder Bekræftelse. Den skal være en Bekræftelse og Stadfæstelse i Daabspagten; men i hvilken Betydning er den en saadan Bekræftelse? Hvem er Subjekt her? Er det Menningen, at den unge bekræfter sin Daabspagt selv, eller er det Presten, som paa Menighedens Vegne bekræfter Daabspagten? Man bør vistnok ikke udelukkende opfatte det i første Betydning. Den unge bekræfter ganske vist sin Daabspagt i Menighedens Paahør; men han skal ogsaa konfirmeres eller stadfæstes i Daabspagten. Daabens Pagt er givet for at holdes, og vi skal alle saaledes hver Dag stadfæstes i vor Daabens Naade.

Det, som sker paa Konfirmationsdagen, er altsaa ikke noget, som sker kun en Gang. Men paa den Dag sker det paa en høitidelig Maade og som Betingelse for, at den unge kan stedes til Nadveren og optages i Kommunionmenigheden, ligesom han skal stadfæstes paa Overgangen til en ældre Alder. — Konfirmationen er forordnet baade for den unges og for Menighedens Skyld. Denne høitidelige Handling og offentlige Bekjendelse i Menighedens Forsamling og under dens Forbøn skal virke styrkende og opløftende paa den unges aandelige Liv og blive et Værn mod de Farer, som vil møde ham i Verden.

Men Kirkens herligste Naadegave, Alterens Sakramente, maa ikke gives til andre end dem, som ved, hvad det er, og som kan prøve sig selv, og Menigheden maa da forvise sig derom. Den maa tillige have en Bekjendelse af, at de unge har et saadant Sind, at de vil bifalde og bekjende, at de agter at holde sin Daabens Pagt. —

Konfirmationen maa ikke betragtes som et Sakrament, heller ikke som Supplement eller Udfylning til Daabens Sakramente. Mange er tilbøjelige til at betragte den som vigtigere end Daaben, og det er vel almindeligt, at den vurderes for høit. Men der kommer ikke ved Konfirmationen noget til Daabens Naadegave. I den rationalistiske Tid sattes Konfirmationen altfor høit, og Daaben blev undervurderet. Vi holder fast ved, at Konfirmationen ikke medfører nogen guddommelig Naadegave. Heller ikke staar man før Konfirmationen blot i Forgaarden til Menigheden, men man optages ved den i Kommunionmenigheden, saa man faar Afgang til Nadveren.

Konfirmationen bestaar af 2 Dele: 1. Kundskabsprøven, som er Afslutning paa den forudgaaende Undervisning. 2. Hovedlandlingen eller Troesbekjendelsen og Forsagelsen.

Det maa da ikke betragtes som et Løfte, men er en Bekjendelse af, hvad man vil blive, og den, som ikke tror, kan heller ikke give et saadant Løfte. — Disse 2 Dele har man paa flere Steder skilt fra hinanden, især hvor der er store Menigheder, saa at man har Kundskabsprøven en Spindag og Troesbekjendelsen med Forsagelsen, „Løftets Afslæggelse“ — den anden. Denne Ordning kan ogsaa bidrage til at opløse Menigheden om Hovedsagen ved Konfirmationen.

Da Konfirmationen blev indført i Danmark-Norge, blev den forordnet som en tvungen Sag. Alle skulde konfirmeres, og dersom nogen ved 19 Aarsalderen ikke var konfirmeret, skulde han til Tugthuset og konfirmeres der. Men denne Konfirmationstvang ved Lovbestemmelse er vistnok nu i Praxis afføjet i Norge, hvilket er ligesaa godt, som om den lovmæssig var afføjet. En Bekjendelse bør ogsaa være en fri Sag; thi en tvungen Bekjendelse fremkalder kun Hjæleri. Men Forberedelsen maa være tvungen for alle, hvilket følger af Sagens Natur; thi naar de ved Daaben er optagne i Kirken, saa maa Kirken give dem den Kundskab, at de selv lærer at se den dobbelte Bei og kunne prøve sig selv og vælge. Man kan ikke overlade til Foruøens eget Forogtbevidende at undervises eller ikke.

Mange synes, at Konfirmationen er en sørgelig Handling, da det, som udtales, af de fleste kun er Vagn og Skue-spil. Dette kommer vist af, at de ikke har det rette Syn paa Barnenaturen; de dommer de unge som de voksne. De me-

ner, at dersom Barnet i Konfirmationsalderen ikke har gjenneingaaet en ordentlig Opvækkelse og Sjælelamp, saa er det ikke Sandhed i deres Ja. Det er dog vanskeligt at afgjøre, naar Børn er faldne ud af sin Daabspagt og Naade. Det ligger temmelig nær for en pietistisk Opfatning at dømme saa. Man glemmer saa let Forskjellen mellem Barnets og den voksne Natur. Det er et Spørgsmaal, om Guds Gjerninger i Daaben saa let udslættes. De tror, at alle Nester af Livet i Gud ved Konfirmationsalderen er borte. Man kan pege paa, at Barnet ikke beder og er saa og saa uskikkelig. Men det er ikke godt at vide, om Barnet beder eller ikke, og dernæst kommer det an paa, om man ikke kan merke mange gode Kjørelser af Guds Naadevirkning i Daaben hos Barnet, og som man ikke kan andet end henføre til det kristelige Liv. Barnet kan være saa ondskabsfuldt, at man fristes til at sige, at det for længe siden har brudt sin Daabspagt. Men først naar det aandelige Liv ved bevidst Hensaldelse til Synd er udsluttet, kan man vel sige, at Barnet er falden. Man bør derfor ikke vær for snar til at dømme i saa Henseende.

Det er vel sidst i Ungdommens Dage, at man kan komme til et mere bevidst Forsald. Læreren (og Opdrageren) bør derfor i Skolen, tror jeg, betragte dem som Guds Børn, der har Manden hos sig i større eller mindre Grad. Man kan vel ogsaa se paa Konfirmationen med mere Tillid. Her faar vi Brug for at betragte Barnet som den, der konfirmeres. Her kommer det frem, at de ikke bare er Subjekt, men ogsaa Objekt, det er saadanne, hos hvem det aandelige Liv ikke er udsluttet, og derfor kommer Kirken dem i Møde med sin Bøn og med Herrens Nadvere, for at det Troens Liv, som er tilstede i dem — om end mindre bevidt — kan befæstes og styrkes. —

Daabspagten kan holdes; men vi kan ikke holde den af vor egen Styrke, men ved Guds Kraft. „Giv, hvad du byder, og byd, hvad du vil,“ siger Augustin. „Jeg formaar alt i Kristus, som gjør mig sterk.“ „Han selv den Fredens Gud“ o. s. v. Gud vil ogsaa hjælpe os til at holde Daabspagten, naar vi blot vil benytte de hvide Midler, Gud har givet os, og Pønnen fra vor Side. — Det er muligt, at et Menneske gennem hele sit Liv kan staa i sin Daabspagt. Hos saadanne vil man nok finde, at det kristelige Liv tyter sig paa en særegen Maade. Der er en sikker, jevn Fremgang, en Varnlighed og Dybde i Troslivet og større aandelig Enhed!

Dersom den kristelige Paavirkning i Opdragelsen var almindeligere, vilde man ogsaa oftere træffe paa saadanne Kristne.

Bog anmeldelse.

Fortællinger for Begynderundervisningen med Redegjørelse og specielle Anvisninger for Benyttelsen. Af Overlærer J. Nicolaisen. Cappelen's Forlag.

Om dette Arbejde siger Forfatteren selv: „Hensigten med disse Fortællinger er, at de skal tjene som Undervisningsstof for Skolens — først og fremst Folkeskolens — Begynderklasse samt til Underholdning i Hjemmet for Børn paa det tilsvarende Udviklingsstrin.“

Efter vor Mening egner Bogen sig særdeles godt for begge disse Formaal. Enhver, der har syset lidt med Barneundervisning, ved, hvor gjerne de smaa vil høre Fortællinger; men det er ikke saa let at finde saadanne, der baade fra Formens Side egner sig og ellers er formaalsjenlige. Men i ovennævnte Verk af Hr. Overlærer Nicolaisen er der et godt Udvalg af rent fortræffelige Barnefortællinger. Ingen Lærer eller Læreriude ved Barneforkolen bør undlade at gjøre sig bekendt med Bogen. For Forældre vil den ogsaa være en sand Guldgrube. Her vil de finde Stof nok, der paa en Gang baade vil interessere deres Børn og i høi Grad befordre deres aandelige Vækst. Gjennem Forfatterens Redegjørelse og specielle Anvisninger for Benyttelsen af Fortællingerne gives der mange værdifulde pædagogiske Punks, der vil være særkomne for enhver Lærer og Opdrager. Vi vil ikke i Enkelthederne gaa ind paa de mange efter vor Mening fortræffelige Sider ved dette Arbejde; vi vil til Slutning bare sige: „Tag og læs!“

(„Fædrelandet.“)

* * *

Det er vor Overbevisning, at det foreliggende Arbejde giver et særdeles værdifuldt Bidrag til Løsningen af Spørgsmaalet om, hvorledes Begynderundervisningen helst bør anlægges for at kunne være i Overensstemmelse med Barnets Natur, for at kunne blive en Undervisning for Livet og for at kunne virke i Sandhed opdragende.

Fortællingerne, lige fortræffelige fra Formens som Indholdets Side, er valgte med en Skjønsomhed, der røber en inderlig sympatetisk Forstaaelse af Barneaturen. Der er enkelte Co:ntyr (af Aabjærnsen, Grimm, Andersen), forøvrigt Barnefortællinger fra anerkjendte Forfattere, foruden adskillige originale Fortællinger; disse sidste hædder, efter vor Mening, fuldt ud sin Plads ved Siden af de øvrige.

Ligesom det har glædet os, og tildels allerede vore Smaa, at læse og høre disse Fortællinger, saa føler vi os forvissede om, at de vil blive modtagne med Taknemmelighed af Børnevenner og Børn baade i Skole og Hjem. Vi vil raade Lærere og Læreriuder i By og Bygd til at skaffe sig Bogen; de vil i alle Tilfælde have Nytte af den. Og vi vil raade Mødre til at skaffe sig den. Her et Ord, specielt til de mange Mødre, som ofte ikke ved, hvad de skal gribe til, naar de Smaa enten kjæder sig og derfor bliver gretne, ertes hverandre og maser paa Mama, eller de bliver alt for lystige og vil sætte Suen paa Taget. Nærværende Bog vil yde eder Hjælp og Rettelse.

(„Morgenbladet.“)

Prof. E. Dietrichsons Verk om „de norske Stavkirker“ foreligger nu færdigt. Det smukt udstyrede Verk fortjener med sine værdifulde kultur- og kunsthistoriske Overfigter, der endog omfatter fremmede Lande, og med sine mange Detaljer, hentede fra de mest forskjellige Omraader, en stor Læsekreds.

Det er et virkelig nationalt Verk, Prof. Dietrichson her har beriget vor Litteratur med.

Verket er udkommet paa Alb. Cammermeyers Forlag.

Kirkelige Nyheder fra Osten.

Kirkelige Aarsmøder i den norske Synode holdtes iaar særskilt i hvert af Samsfundets 3 Distrikter. Der herskede en tilfreds og broderlig Aand, ligesom Forhandlingerne førtes med Værdighed og Ro. Værforhandlinger optog en stor Del af Tiden, hvilket ikke kan andet end roses, da Kirken bør være alt andet end en politiserende Forsamling. Den ærbørdige norske Synode er nu et Samsfund af Alder og Erfaring og har ved Guds underfulde Bistand bestaaet mere end en Alderprøve. Den har lige fra sin Stiftelse i 1853 faaet det vanskelige Hverv at forkynde og verne om sand lutherisk Tro, Lære og Liv blandt vore Landsmænd i Amerika, og den har da ogsaa maattet lide og forfølges for Evangeliets Skyld. Men tro mod Skriften og vor lutheriske Bekjendelse og fortrolig med de Kristnes Vilkaar i Verden har den holdt ud og blomstret op igjen lutret og rensat efter Ulykken.

I de sidste Aar har dette Samsfund vist en saadan Ofservillighed og Evne til med Taalmodighed at høre de ofte tunge Byrder, at vi ikke kan andet end love Gud, som giver alle Ting, baade at ville og at udrette.

De mange og udmærkede Skoler er alle nye og moderne med vel uddannede Lærerekræfter. Skolelærerfeminariet i Sioux Falls skal udvides og en Pigeskole oprettes i Red Wing. 2 nye Højskoler er grundede i Minnesota, og trods de store Summer, som disse første Rangs Institutter krævede, besluttede Synoden fremdeles at understøtte Pacific Lutheran University. — De udsendte Subskriptionslister kommer tilbage med store Bidrag, og alt tyder paa, at naar Guds Ord forkyndes purt og rent i al Enfold og Kraft, saa følger ogsaa, som Luther siger, det kristelige Liv.

Af kristelige Sandheder, som var oppe til Drøftelse og Overveielse, kan mærkes: Sand og falsk Lutherdom; den nyere Tids Stormløb paa den hellige Skrift og den kristnes Bekjenderpligt.

„Skolefagen“ blev ogsaa behandlet, og mangt et Alvorsord blev talt for Religionskolen. En Aften ofredes gjerne til Samtale med Menigheden, hvor Synoderne holdt sine Møder. Et Steds samtalede om Skrøbelighedsfynd eller Synder, som begaaes af sande Kristne, men mod deres Vilje og uden deres Vidende.

Barnehjemmet ved Stoughton, Wis. anbefalede til Menighederne, ligeledes Utah-, Zulu-, Jøde-, Indianer-, Emigrant- og Sømandsmissionen. Pastor Carlsen havde modtaget Kaldet til at fortsætte Australiamissionen.

Den forenede Kirke

havde sit Aarsmøde i Dawson, Minn. Forsamlingen var stor, og Forhandlingerne fulgtes med Interesse og Forbitrelse. Det var i Sandhed et stormende Møde, og Gud ved, hvad Ende det tar med dette unge Samsfund, som saa Dagens lys for 2 Aar siden. Der var ingen Strid om Læren af den simple Grund, at den forenede Kirke ikke ser sig Tid til at randsage Guds Ord og den lutheriske Tro og Lære.

Tiden optages med Forretninger, og Striden gjaldt Samsfundets Midler, især Augsburg Seminary i Minneapo-

lis. Denne Anstalt, som tilhørte den gamle Konferens og vel har en Værdi af over 100,000 Dollars, er Stridens Væble. Den skulde skjædes over til det nye Samsfund, saasnart dette var dannet, men dette er ikke skeet, og dette voldes saa meget Ondt. Professor Ostedal, som er Opmand i Anstaltens Foard af Trustees og paa Grund af Dissens i Boardet har den afgjørende Stemme i Sagen, vil, at denne Affære ikke skal afgjøres efter Guds Vilje, men efter Lovens Bogstav. Paa hans Side staar det saakaldte Professorparti i den gamle Konferens, og dette forlanger, at Augsburg skal holdes og drives i den gamle Form og Aand. Navnlige er Partiet bestemt mod, at Samsfundet skal have St. Olafs College i Northfield paa sine Skuldre. Til Trods for 2 Aars Diskussion i Aviser og paa Møder kom man ikke til andet Resultat end, at Spørgsmaalet om den forberedende Afdeling ved Augsburg og St. Olafs College skal forelægges Menighederne til Afgjørelse. Menighedernes Svar skal indsendes til den forenede Kirkes Formand inden Udgangen af dette Aar. Næste Aarsmøde skal saa rette sin Bestemmelse derefter. Om Striden bilægges dermed, er mere end tvivlsomt. Jagen af Partierne vil blive tilfreds med halv Seier eller halvt Nederlag, og Kampen vil efter manges Mening føre til, at den forenede Kirke sprænges og splittes op i 2 eller flere Dele. Det skulde ikke undre os, om der hændes mange underlige Ting i den forenede Kirke. Foreningen var ikke forberedt, og Parterne kjendte ikke hinanden, før det alt var for sent. Striden føres især fra Professorpartiets Side paa en meget hadsk og hensynslos Maade, som ikke kan andet end sætte ondt Blod. — Vi vil ikke bryde vore Læsere med denne ubehagelige Strid, som hverken er til Værdom eller Opbyggelse, men bare ønske og bede til Gud, at han holder sin naadige Haand over Kirken og skaaner den for Strid om Penge og verdslig Eiendom.

Indvielsen

er nu definitivt bestemt til 20de November. Man venter da at faa se mange Samsundsvenner fra Osten. —

Skolen skal begynde den 28de November med 4 Kurser:

Normal Course, Business Course, Scientific Course, desuden Musik (og Haandgjerning).

For Skole Undervisning betales 1 Dollar pr. Uge Kost, Værelse, Varme, lys 3 Dollar per Uge. Seng og Madras frit. Sengklæder maa Eleverne holde sig selv. —

En Religionskole skal sættes i Gang for Børn med særskilt Betaling.

Følgende Lærere er kaldt:

Pastor Christensen fra Idaho;

Seminarist Widtling;

Sofie Peteresen fra Blair, Wis. (Hun er en særdeles dygtig og vel uddannet Dame med Graden Bachelor of Science).

Endelig er Prof. Gisle Bothue fra Decorah tilbudt Professerat, men har endnu ikke modtaget Posten. — Indmeldelser til Skolen sendes til Rev. B. Harstad. Harstads Adresse er: Rev. B. Harstad, Care of S. Olsen, 1912 Jeff. Ave., Tacoma, Wash.

Prof Stub og Frue

beføgte Washington en Maanedes Tid. Professor Stub var omkring for at se Landet og for at sætte sig ind i vore Mægtigheds Tilstand. Han var ogsaa en Snartur til Portland, Oregon.

Vi aflægger vor hjertelige Tak for det kjære Besøg og haaber at se Professoren herigen ved Juledagen.

Hjemmet.

(C. Freyer.)

„Hjemme er bedst!“ sagde hin Mand fra Landet til sine Naboer, da de spurgte ham, hvorledes det havde behaget ham i den store Stad, hvor han havde besøgt nogle Slægtninge og seet meget. „Hjemme er der dog allerbedst!“ har vi ogsaa selv sagt, naar vi, hjemkomne fra en Vistur, har lagt Reisetasken tilside, sat Stokken bort og hængt Hatten paa Krogen. Og vi høre dog ikke til Hjemmesidderne, der kun holder af at sidde i Kaffeovnskrogen og pleie sin Magelighed, ikke sandt, Fætter? Naar man i timevis har løbet omkring i Regn og Blæst, er bleven træt, sulken og mat og omsider kommer hjem til sin egen Stue, og der finder en t. Frakke, en varm Kaffeovn og en dampende Suppe, ser et venligt Ansigt og hører et venligt Ord, saa føler man sig vel tilmode. Eller naar man den hele, lange Dag har siddet i sit Arbejdsværkse, trofast har røgt sit Kald, har haft Ubehageligheder og har ærgret sig, hvilket ikke ud. bliver i nogenformhelst Stilling, og saa kommer hjem og med Frakken kan kaste alt det ubehagelige fra sig, tale et fornøftigt Ord med sin Hustru og udøse sit Hjerte for hende; naar de smaa trænger sig frem og vil op paa vore Knæ, naar enhver af dem har noget nyt at fortælle, og det mindste Varn maaste endogsaa kan sige et nyt Ord, saa bliver man „til Menneske“ igjen, mærker, at Livet ogsaa er sødt og ikke blot surt, og at et godt Hjem er noget af det kosteligste paa denne Jord. Mit Hjem bortbytter jeg ikke mod det hele Land og Rige. — De gamle Romere maa dog have haft en Forestilling derom, thi foruden sine mange andre Guder dyrkede de ogsaa Husguder, Guder for den huslige Arne. — I ved, at der i Afrika findes store Sandørkener, der er hundreder af Mile lange og brede. Men hist og her er der en yndig, grøn Plet, hvor der risler en Kilde, og hvor der er plantet Træer, det kalder man en Oase. Der udhviler de trætte Pilgrime sig, slukker sin Tørst, svaler sig i Skyggen, forsyner sig med Vand og samler nye Kræfter til at fortsætte Reisen. For os, der vandrer gennem Livet, fornemmelig for os Mænd, er vort Hjem en saadan Oase, hvor vi altid paany vedervæger, styrker og udhviler os, det burde ialfald være saa. Vi Nordboer har fra gammel Tid haft et godt Ny for Bædhængning ved Hjemmet, Sans for Familielivet. I Frankrig, navnlig i de store Byer, skal det være anderledes. Manden har en Forretning, Konen en anden, eller hun arbejder med i Mandens; Børnene bliver sendt ud paa Landet for at opfores, eller hvis man har Raad dertil, bliver de anbragt i en Pension. Mand og Kone spiser i et Spisekvarter, i Britiden morer de sig sam-

men eller hver for sig. De stræber kun efter at erhverve saa meget, at de snarest muligt kan trække sig tilbage fra Forretningen for da ganske at leve for sin Fornøielse, hvad de saakaldte store eller formuende gjør fra Begyndelsen af. Jeg synes om ikke om et saadant Liv, du heller ikke, det ved jeg nok. Men lidt fransk er det ogsaa blevet hos os, blandt høje og lave og Mellemklasserne med. Jeg tænker navnlig paa de to sidstnævnte Klasser; thi de udgjør dog Flertallet af Folket. Jeg har intet imod, at en Mand er gang søger Selskab udenfor Huset, „for at se og høre noget i Verden“. Stuegripen, der slider Gul i Kaffeovnskrogen eller i Bedstefarstolen, bliver med Tiden saa rare, at man ofte slet ikke kan komme tilrette mod dem. Men mange Mand kan slet ikke finde sig i at være hjemme. De er altid ude, du ved nok hvor. Og naar hans Familie undrer sig eller klager derover, saa heder det: „Jeg maa afsted,“ og der er dog ingen, som tvinger ham dertil. Mange kommer efter fuldbragt Dagværk slet ikke hjem, men gaar straks ud, bliver borte til langt paa Nat og kommer saa beruset hjem. Konen klager over, at det nødvendige mangler i Huset, fordi der gives saa meget ud andetsteds, og Manden synes, at en Krone til Brød er for meget, medens han dog let giver to, tre Kroner ud i Bærtshuset. Og saa er der meget andet, som hun endnu kunde fortælle: om Børnene, der kun en sjelden Gang ser sin Fader, og denne sjældne Gang som oftest i slet Lune, — om Vægtstanden, som hun havde tænkt sig saa ganske anderledes, hvilket man læser i hendes forgrædte Brev og paa hendes forgræmmede Ansigt. Det er forfærdeligt, naar Hjemmet bliver gjort til blot og bart Spise- og Nattkvarter. Mon Manden altid og ubeklækkende er Skyld d.ri? Det er neppe muligt. Fristelsen til Bærtshuset er rigtigt nok stor. Manden har maaste som Soend, maaste allerede som Lærling eller Skolegut spist og boet udenfor Huset; thi det er jo moderne at holde de Folk, man behøver, saa meget paa Afstand som muligt, at affinde alt med Penge—ogsaa et Kapitel til Budet om Kjærligheden til Næsten. Eller han har et let Sind og letfærdige, ugifte bekjendte. Men hjemme er der dog ogsaa endnu En foruden Manden: hans Hustru.

Hvor Kjærlighed og Trofasthed bor,
Der er det godt at bygge,

heder det i en gammel Bryllupsang. Fred, Venlighed, Orden, Renlighed, Punctilighed, Sparommelighed er de gode Husaander, som gjør et Hus hyggeligt og hjemligt. Men Husmoderen er den Dronning, som skal bringe disse Husaander med til det sælles Hjem og værne og frede om dem. Naar de nu mangler? Manden kommer hjem fra Arbejdet. Han maa vente længe paa Maden, og naar den endelig kommer, er den ikke velmagende, — og det kan den tarveligste Mad være. Stuen er ikke ryddet, Børnene ikke vasket, Hullerne, som var paa deres Klæder alt for fjorten Dage siden, ikke stoppet eller lappet — eller alt dette er sleet, men Manden ser altid et surt, fortrædeligt Ansigt, hører bare tre, nærgaende Ord, bliver „bidt af“, naar han taler, faar ikke Svar, naar han spørger, gjør ikke noget tilpas, — kan man da fortænke ham i, at han tager sin Hue og gaar did, hvor han finder en venlig Vært og muntert Selskab, og at han bliver der, hvor han finder, hvad han maa savne

hjemme? Derfor tænker jeg, at de Husmodre, som læser dette og har noget at udsætte paa sit Hjem, vil spørge sig selv engang, om de da bestræber sig for at gjøre Hjemmet saa hyggeligt som muligt for sine Mænd, og at de, naar de maa erkende, at det ikke saa ganske er Tilfældet, søger at indhente det forjømte. Maaſke en husvild da ogsaa føler, at „hjemme er bedst“.

Men der er endnu noget, som efter min Mening ikke maa savnes i et Hus: en Husven. Slemt nok, at dette Ord har faaet en slyng Betydning, og at man dermed betegner En, som vanærer Huset, bringer Forstyrrelse i Høstet og paa en hemmelig og hykkelsk Maade undergraver og tilintetgjør Familiens Lykke. En Husven i Ordets rette Betydning er en Velsignelse for Huset. Han deler Husets Glæder, giver Raad, siger En Sandheden, taler ogsaa ergang imellem et strengt, alvorligt Ord, som det bør sig en sand, oprigtig Ven, og fremfor alt staar han sin Prøve i Nødens Dage, da de, som kun var Handels-, Embeds-, Bords- og Bærtshusvenner, forsvinder som Fuglene, naar det regner og tordner. En god Ven er Guld værd. Jeg kender jo den Husven, som var tilstede i Bryllupshuset i Kana og forvandlede Mangelen til Overflod, ham, hvem ogsaa jeg kan have i Eders Huse, om end kun usynlig, hvis jeg er rette, troende Kristne. Han er den bedste Husven. Men paa alle disse Venner tænker jeg ikke. Den, jeg mener, ser ikke, hører ikke, føler ikke, er overhovedet ikke noget Menneske, siger intet og taler dog, er død og har dog Liv. En god Bog er den farligste Fiende for Slægt og Brændevinsboderne, hvori en Families Lykke saa ofte drukner. Naar Dagværket er endt, Skodderne lukket, Børnene bragt til Sengs og Kampen tændt i den varme Stue, — og man læser eller man faar forelæst af en god Bog, saa er det ganske, som om man havde sin bedste Ven siddende hos sig. Han fortæller, hvorledes det staar til derude i fremmede Lande; hvorledes det er gaaet mange Mennesker i deres Liv; hvorledes man skal bære sig ad med at gjøre dette og hint o. a. m. Kan ogsaa være, at han siger En Sandheden, som man ikke vil høre af andre Folk. Et Par Timer er gaaet, før man ved af det. Lukker man saa Klokkerne til sin Bog til — thi der maa være Orden i alt, ogsaa Læsningen — saa glæder man sig over det, man har hørt, tænker ogsaa paa det, indtil man falder i Søvn, og et godt Ord, man har læst, bliver liggende i Hjertet som et Sædekorn i Ageren, vokser op og bærer Frugt, uden at man mærker det. Jeg har ofte tænkt, at det vilde staa bedre til i mange Familier, hvis Husets Folk om Aftenen, særligt Vinteraften, istedetfor at løbe hid og did, blev hjemme og samledes om en god Bog. Men man skal være forsigtig i Valget af sine Venner. Ogsaa blandt Bøgerne er der falske Venner, som sætter Læserne Fluere i Hovedet, opvækker med Løgne, opvækker allehaande Lyster, ganske aabenlyst spotter over Tro og Religion eller paa en fin Maade, f. Eks. „grundet paa Videnskaben,“ „ifølge nye Opfindelser og Opdagelser,“ efterhaanden kvæler af Gudsfrugt i Hjertet. Slige daarlige Bøger bliver undertiden salbudt i Husene, solgt i Leveringer til tyve — tredive Ore, og den, der tager mange Hester, det ene efter det andet, faar Løfte om et smukt Billedede, Guldstads o. desl. som Præmie. Ogsaa blandt Aviser og Tidskrifter, som gaar fra Hus til Hus, fra den ene Familie til den anden, er der

stjændige Husvenner. Hvorledes skal man da faa fat paa de gode? Send Eder til Mand i Eders Bygd, som omgaes meget med Bøger og er gode Kristne, de vil sige Eder det. I mange Kjøbstæder og Landsbyer har forstandige Folk og Regjeringen sørget for, at der altid er en hel Skare gode Husvenner tilstede, i Segne- eller Leicbibliothekerne. Hent Eder en der, lad ham komme til orde og husk, hvad han siger, saa vil jeg synes bedst om at blive hjemme og tilfredse og glade sige: Hjemme er bedst.

Sløve og uopmærksomme Børn.

Paa Skolerne findes der ikke sjelden enkelte Børn, som vækker Lærernes Opmærksomhed ved, at de ser sløve, dorſke, næsten idiotiske ud og staar tilbage for sine Kammerater i aandelig Udvikling. De puster ikke gennem Næsen, men gennem Munden, som de stadig holder aaben, hvilket gir dem det enfoldige Udseende og bringer Læreren til at tro, at de er mindre normale i aandelig Henseende. De hører ogsaa daarligt og har en svøvlende Tale; ofte staar de ogsaa tilbage i legemlig Udvikling.

Mandedrøttet hos et saadant Barn er ofte let hørbart, det puster og stønner hyppig, blir let trætt ved Oplæsning, og mangt et Barn med blødt Sind blir forknyt over sin Skolegang, som det til og med ikke sjelden maa høre ilde for af sine Kammerater, som jo i sin Uforstand har en sjelden Evne til at finde svage Punkter og latterliggjøre dem paa en ubarmhertig Maade.

Sædvanlig har slige Børn undertiden lysere Perioder, da de hører bedre og følger bedre med. Dette gir let det Indtryk, at de ikke bare er dummere end de andre, men ogsaa, at de i sine mørkere Stunder med Villie er uopmærksomme, og derfor blir de ofte straffede.

Men ikke sjelden er denne Behandling uforsjent. Lar man en Læge undersøge Barnet, vil det ofte vise sig, at det ikke har daarlige Evner end Kammeraterne, men at Sløvheden og Uopmærksomheden skriver sig fra en legemlig Sygdom, som let lar sig helbrede. Det hele skriver sig fra, at de er tætte i Næsen.

Det er en dansk Læge, Dr. Wilh. Meyer, som for et Snes Aar siden heulede Opmærksomheden paa denne Sygdom. En anden dansk Læge, Dr. med. Victor Lange, holdt i 1890 i Kjøbenhavns pædagogiske Samfund et Foredrag om dette Emne, som nylig er kommet i Boghandelen under Titelen: Om en hyppig forekommende Aarsag til Børns langsomme og mangelfulde aandelige Udvikling. I dette Foredrag paapeger han den store Betydning, som de saakaldte „adenoid Vegetationer i Næse- svælgrummet“ har for Børns Udvikling.

Dette Rum er ikke synligt udvendigt fra; thi det ligger bag Næsen og ovenfor Svælget; man kan naa det med Fingeren bag Gansen. Det er saa stort, at en mindre Valnød kan faa Plads der. Indtil for et Par Aar siden var dette Rum kun kendt i de anatomiske Haandbøger; nu er det blevet Gjenstand for vidtløftige Studier og lægevidenskabelige Diskussioner. Det er bragt paa det Nene, at de her fremkom-

mindre adenoide Vegetationer, d. v. s. en sygelig Opvulmning af de hjertelagte Væv, som normalt findes i denne Hules øvre Del, hemmer Børnens baade legemlige og aandelige Udvikling.

De vigtigste Kjendmærker paa denne Sygdom er foruden det sløve, aandstrærende Ansigtstryk og den aabenstaaende Mund: Mangelfuld Røding gennem Næsen, tyk Næselid og værlende Hørsel. Som en Følge af, at Næsen er tilstoppet, tvinges Barnet til at aande med aaben Mund; det puster og stønner og snorker i Almindelighed i Søvn. Talen blir klangløs, nasal. I Stedenfor Sommernat siger de Søberbat eller Søberlat el. lign. Det høres ud, som om Barnet er stuset med Udtalen, men det kan med bedste Vilje ikke udtale Ordene ordentlig, og jo længere Tid der gaar hen, des mere indgroet blir dette flette Sprog.

Det, som oftest bringer Børnens Forældre til Sagen, er den daarlige Hørsel; denne opstaaer derved, at Svulsten bag Næsen sammenpresser det saakaldte Eustachiske Rør, som jo danner en Ledning mellem Næsehøjlerummet og Øret. Dette leder ogsaa til hyppige Katarcher her. Tunghørtheden kan endog antage Karakteren af Døvhed, saa Barnet er aldeles affaaet fra at følge med Undervisningen.

Andre sygelige Tilstande, som ofte følger med, er Tryk over Panden, Vanskelighed ved at holde Næsen ren, Hode- og Drepine, Næseblødninger, Tilbøjelighed til Stammen, Tungfind o. s. v. Alle disse Ulemper er nok til at frembringe en aandelig Træthedstilstand hos Barnet, Sløvhed og Uopmærksomhed. Undertiden hænder det endog, at Svulsten bag i Næsen ved direkte mekaniske Tryk har Indflydelse paa Hjernevirksomheden.

Det værlende i de syge Barns Sløvhed og Tunghørthed beror paa, at Svulsten, som har en stor Rigdom paa Blodkar, af- og tiltager i Størrelse, f. Ex. ved Katarcher, Veirforandringer o. s. v. Sygdommen er derfor ogsaa almindeligere i det raade, værlende Klima end under varmere og jevnere Temperaturforhold. Den tyske Læge Kasmann fandt af 2238 Barn omtrent 10 Procent med denne Slags Næsestoppning. Dr. Victor Lange fortæller i sit Foredrag, at han i sin egen Pragis har konstateret over 1000 Tilfælde. Mange Tilfælde staar i Forbindelse med Hjertesyge.

Botemidlet mod Næsesvulsten er Operation. Det er paafaldende, hvilken stor Umvæltning der foregaar med Barnets hele Væv, dets legemlige og aandelige Udvikling efter en saadan Operation. Det forvandles som ved et Trykslag; Udseendet blir livligt og frit, Talen klar og god, Trykket er hævet, og Hørselen bedres eller blir normal.

Naturligvis er en saadan Operation ikke noget Universalmiddel mod Dumhed og Sløvhed, men Erfaringen viser, at den i mange Tilfælde fører til de mest storartede Resultater; altid vil der indtræde nogen Forbedring. Rent praktisk seet har Spørgsmaalet en stor social Betydning.

I den senere Tid har flere Læger fundet Spørgsmaalet af den Betydning, at de ikke fandt det tilstrækkelig, at det diskuteredes indenfor Lægernes egen Kreds for at finde en passende Løsning, men de har henledet Publikums og især Pædagogernes Opmærksomhed paa Sagen. Isar har Dr. Breszen i Frankfurt gjort sig fortjent heraf i Tyskland.

Prof. Guhe i Amsterdam. Man vil finde flere Indlæg om Sagen i „Zeitschrift für Schulgesundheitspflege“ 1889 og 1890. Spørgsmaalet behandledes ogsaa paa Londonerkongressen i 1891. Disse medicinske Autoriteter foreslaar Oprettelsen af medicinske Skoleinspektører, som specielt skal have sin Opmærksomhed henvendt paa ovennævnte Forhold.

Gaade.

Hvis ad det Første Du op vil gaa,
Det Andet Du helst bør have paa,
Det Tredie Bonden om Sommeren svinger;
Det Fjerde Landet Oplysning bringer.

Oplosning paa Gaade i Nr. 4.

Smaa Sorger tale, de store tie.

I den norske Synodes Boghandel faaes:

Bibler. Det norske Bibelselskabs Udgave. Det gamle Testament i ny Oversættelse. Indbunden i solid Skindbind \$1.35.

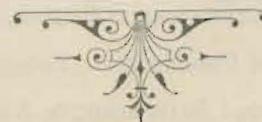
- i fort presset Skindbind med Beslag, Kors og Kalk i Guld \$3.00.
- i tegte Chagrin med Beslag og Guldsnit \$4.00.
- i egte Chagrin med guldrtrykte Kanter og Guldsnit \$4.75.
- full morocco med Kors og Kalk, Guldsnit og Futral \$5.00.
- i egte Chagrin med Beslag, Guldrtryk og Guldsnit \$5.75.

Lommebibler (uden de apokryfiske Bøger) efter den nye Udgave. Indbundet i Morocco-Skinding \$0.65.

- i Skindbind \$0.85.
- i tegte Chagrin mygt bind og Guldsnit \$1.20.
- i tegte Chagrin, mygt Bind, med Klaffer og Guldsnit \$1.85.
- i egte Chagrin med Beslag, Guldsnit og Guldrtryk \$2.50.

Alle Bestillinger sendes til

LUTH. PUB. HOUSE Decorah Iowa.

Tacoma Building & Savings Association

Spare-Bank,

Theaterbygningen Hjørnet af C og 9de Strs.

Åaber daglig fra Kl. 10 til 3.

Løverdage fra Kl. 10 til 1 og 6 til 8 Aften.

Indbetalt Kapital \$100,000.

L. E. Post, President.

E. H. Hatfield, Vice President.

P. V. Caesar, Kasserer.

J. Le. B. Johnson, Assist. Kasserer.

Betaler 6 Procent aarlig Rente paa Spare-Judstid.
Renten krediteres kvartalsvis.

Ward T. Smith Company.

Incorporated April 10th, 1891.

Capital Stock Paid up, \$100,000.

Room 505 California Building,

TACOMA, WASH.

→ →

Ward T. Smith Co. eier og sælger alle Lotter rundt Lutheran University. Lotterne sælges for 100 Dollars pr. Lot, 25 x 100 Fod, Hjørnelotter koster \$25 extra og sælges kun i Forbindelse med de 3 nærmeste Lotter. Betalingsvilkårene er: mindst 10 pr. Ct. Kontant og 5 pr. Ct. hver Maaaned eller 25 pr. Ct. Kont., 25 pr. Ct. om 6 Maaaneder, 25 pr. Ct. om et Aar og 25 pr. Ct. om 18 Maaaneder, — eller 50 pr. Ct. første Maaaned og Resten om et Aar eller 18 Maaaneder. Er alt betalt inden 6 Maaaneder, kræves ingen Rente, ellers er Renten 6 pr. Ct. For fuld kontant Betaling gives 5 pr. Ct. Afslag (Discount) af Kjøbesummen. Recording of Deeds koster \$1,25 for nogle og 1,50 for andre; en Abstract of Title koster \$2. Glem ikke at faa disse vigtige Papirer i Orden.

Frank D. Nash,

Lawyer,

Fidelity Building,

Cor. 11th & R. R. Strs.,

TACOMA, WASH.

✻ ✻

Advokat Nash har bidraget til „Lutheran University” og nu i over et Aar været vor Sagfører. Vi anbefaler ham paa det bedste, som en særdeles paalidelig og samvittighedsfuld Mand, hvem enhver trygt kan betro sine Sager til. —

THE LUTHERAN
UNIVERSITY HERALD

udkommer en Gang om Maanednen og
koster forskudsvis

50 CENTS PR. AAR.

ADRESSE:

“THE LUTHERAN UNIVERSITY HERALD,”

California Building, Room 505,

TACOMA, WASH.

Redaktorer: Past. B. Garstad og Past. P. Langseth.

* * *

Subskribentjanslere

jaar paa 5 betalende Abonnenter den 6 te frit.

Send ind straks Penges for en Aargang, 50 Cents.

Sto og Stobler

til billigste Priser og af bedste Sort

hos

S. Olson, 1912 Jefferson Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of Cost

sælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med med de høje Priser,” siger S. Olson. Herald anbefaler paa det bedste.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second class matter.